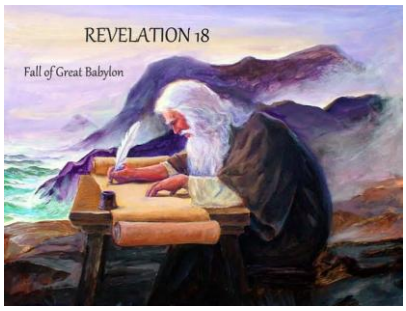
บทเทศน์และข้อคิด วันพฤหัสบดีที่ 26 พฤศจิกายน 2026

วันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving Day) สำหรับชาวอเมริกัน

บทอ่านที่หนึ่ง: วว 18:1-2, 21-23; 19:1-3, 9ก; พระวรสาร: ลก 21:20-28

หัวข้อไตร่ตรอง: “เมื่อโลกกำลังสั่นคลอน จงเงยหน้าขึ้นและขอบคุณพระเจ้า”

*บทอ่านทั้งสองบทในวันนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง บทอ่านแรกกล่าวถึงการล่มสลายของนครบาบิโลน **แต่กลับมีเสียงขับร้องอัลเลลูยาในสวรรค์** ส่วนพระวรสารกล่าวถึงความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มและความหวาดกลัวของมนุษยชาติ แต่พระเยซูเจ้ากลับตรัส**ให้เราเงยหน้าขึ้น เพราะการไถ่กู้กำลังใกล้เข้ามา***

จากบทอ่านทั้งสองบทจึงมิใช่ข่าวสารแห่งความสิ้นหวัง แต่เป็นข่าวสารแห่งความหวังท่ามกลางความพังทลายของสิ่งที่มนุษย์เคยคิดว่ามั่นคง

การที่วันนี้ตรงกับวัน Thanksgiving ของชาวอเมริกัน เปิดโอกาสให้เราเชื่อมโยงพระวาจากับจิตตารมณ์แห่งการขอบพระคุณ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของชีวิตคริสตชนและพิธีบูชาขอบพระคุณของเราทุกวัน

1. วันขอบคุณพระเจ้าที่เกิดขึ้นท่ามกลางน้ำตา

วันนี้ชาวอเมริกันทั่วประเทศฉลองวัน “Thanksgiving Day” หลายครอบครัวเดินทางกลับบ้าน รับประทานอาหารร่วมกัน มีไก่งวงอยู่บนโต๊ะอาหาร และกล่าวขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรที่ได้รับตลอดปีที่ผ่านมา แต่ก็มีเกร็ดประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจมาก ซึ่งหลายคนอาจไม่เคยทราบ เมื่อวันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ. 1863 *ประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln)* ประกาศให้วันพฤหัสบดีสุดท้ายของเดือนพฤศจิกายนเป็นวันขอบคุณพระเจ้าของชาติอเมริกา สิ่งที่น่าทึ่งก็คือ ขณะนั้นสหรัฐอเมริกามิได้กำลังอยู่ในยุคแห่งความสุข ความเจริญรุ่งเรือง หรือความสงบสุข แต่กำลังตกอยู่ในสงครามกลางเมือง ประชาชนแตกแยก ครอบครัวสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก และอนาคตของประเทศเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน ท่ามกลางสถานการณ์เช่นนั้น ลินคอล์นกลับเชิญชวนประชาชนให้ขอบคุณพระเจ้า **พร้อมทั้งภาวนาให้พระองค์ทรงเยียวยาบาดแผล**

ของประเทศชาติ นี่คือข้อคิดที่งดงามมากสำหรับเราทุกคนเช่นกัน **การขอบคุณพระเจ้าไม่จำเป็นต้องรอให้พายุสงบ แต่เป็นการตระหนักว่า พระเจ้ายังคงประทับอยู่กับเรา แม้ในขณะที่พายุกำลังโหมกระหน่ำ** และนี่เองคือสาระสำคัญของพระวาจาพระเจ้าในวันนี้

2. อาณาจักรบาบิโลนล่มสลาย แต่พระเจ้ายังคงครองราชย์

ในบทอ่านแรก นักบุญยอห์นบรรยายภาพการล่มสลายของนครบาบิโลนอันยิ่งใหญ่ เสียงดนตรีจะไม่ดังขึ้นอีก เสียงโม่แป้งจะเงียบหาย แสงตะเกียงจะดับลง และเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวจะไม่ได้ยินอีกต่อไป สำหรับคริสตชนในยุคแรก บาบิโลนเป็นสัญลักษณ์ของกรุงโรมที่ใช้อำนาจกดขี่เบียดเบียนผู้คน และยังเป็นสัญลักษณ์ของระบบสังคมที่หลงใหลในความมั่งคั่ง อำนาจ ความฟุ่มเฟือย และละทิ้งพระเจ้า มนุษย์คิดว่าสิ่งเหล่านี้จะคงอยู่ตลอดไป *แต่พระเจ้าทรงเตือนว่า ไม่มีอาณาจักรใดที่ตั้งอยู่บนความอยุติธรรมแล้วจะดำรงอยู่ได้ตลอดกาล* สิ่งที่น่าประหลาดใจคือ หลังจากภาพแห่งความพินาศ นักบุญยอห์นกลับได้ยินเสียงประชากรมากมายในสวรรค์ร้องว่า **“อัลเลลูยา ความรอดพ้น พระสิริรุ่งโรจน์ และพระอานุภาพเป็นของพระเจ้าของเรา”** ชาวสวรรค์มิได้ยินดีเพราะมนุษย์กำลังทุกข์ทรมาน แต่ยินดีเพราะความชั่วร้ายมิใช่ผู้มีชัยชนะในท้ายที่สุด ความยุติธรรมของพระเจ้าจะปรากฏขึ้น

ข้อคิดของเราคือว่า บาบิโลนไม่ได้เป็นเพียงนครโบราณที่หายไปจากประวัติศาสตร์ แต่บาบิโลนอาจกำลังก่อตัวขึ้นในจิตใจของเราแต่ละคน เมื่อเงินสำคัญกว่าความถูกต้อง, เมื่อผลประโยชน์สำคัญกว่ามิตรภาพ, เมื่อชื่อเสียงสำคัญกว่าความจริง, เมื่อเรามีทุกสิ่งทุกอย่างจนคิดว่าไม่จำเป็นต้องมีพระเจ้า, เมื่อนั้นเราก็กำลังสร้างบาบิโลนของเราเอง บางครั้งเราสร้างบ้านให้ใหญ่ขึ้น แต่หัวใจของเรากลับเล็กลง มีเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัยขึ้น แต่พูดคุยกับคนในครอบครัวน้อยลง มีทรัพย์สินมากขึ้น แต่มีความสุขและความกตัญญูน้อยลง

3. เมื่อทุกคนก้มหน้าด้วยความกลัว พระเยซูเจ้าตรัสให้เราเงยหน้าขึ้น

ในพระวรสาร พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึงความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเกิดขึ้นจริงใน ค.ศ. 70 เมื่อกองทัพโรมันภายใต้การนำของตีตัสเข้าทำลายเมืองและพระวิหาร ปัจจุบัน หากเราไปกรุงโรม เราจะยังเห็นประตูชัยของตีตัส (Arch of Titus) ซึ่งสร้างขึ้นใน ค.ศ. 81 ภายในมีภาพแกะสลักของทหารโรมันกำลังขนเชิงเทียนทองคำเจ็ดกิ่ง หรือ Menorah ที่นำมาจากพระวิหารกรุงเยรูซาเล็ม

เป็นหลักฐานทางโบราณคดีที่ช่วยให้เราเห็นภาพเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่พระวรสารกล่าวถึง พระเยซูเจ้ายังทรงกล่าวถึงความหวาดกลัวของมนุษย์ต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในโลก แต่พระองค์มิได้ตรัสให้บรรดาศิษย์หนีไปซ่อนตัวด้วยความสิ้นหวัง หากทรงกล่าวถ้อยคำที่ทรงพลังอย่างยิ่งว่า **“เมื่อเหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้น ท่านทั้งหลายจงยืนตรง เงยหน้าขึ้นเถิด เพราะการไถ่กู้ท่านใกล้เข้ามาแล้ว” (ลก 21:28)**

ช่างเป็นท่าทีที่แตกต่างกันเหลือเกิน โลกบอกให้เราก้มหน้าด้วยความหวาดกลัว แต่พระเยซูเจ้าบอกให้เราเงยหน้าด้วยความหวัง โลกบอกว่าทุกอย่างกำลังจะจบสิ้น แต่พระเยซูเจ้าทรงบอกว่าการไถ่กู้กำลังใกล้เข้ามา ท่ามกลางสงคราม ความขัดแย้งทางสังคม ภัยธรรมชาติ ปัญหาเศรษฐกิจ ความเจ็บป่วย และความไม่แน่นอนของชีวิต คริสตชนมิใช่คนที่ไม่รู้จักความกลัว แต่เป็นคนที่รู้ว่าเราสามารถวางใจในผู้ใดท่ามกลางความกลัวนั้น **ความหวังของคริสตชนมิได้ตั้งอยู่บนการที่โลกจะไม่มีปัญหา แต่ตั้งอยู่บนความเชื่อว่าพระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งเราในทุกปัญหา**

4. อยากเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง

มีเรื่องเล่าที่สืบต่อกันมาเกี่ยวกับ*แมทธิว เฮนรี (Matthew Henry, ค.ศ. 1662–1714)* นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์ชาวอังกฤษ เล่ากันว่าวันหนึ่งเขาถูกโจรปล้นเอาทรัพย์สินไป แต่แทนที่จะเอาแต่บ่นหรือต่อว่าพระเจ้า เขากลับขอบคุณพระเจ้าด้วยเหตุผลสี่ประการ

ประการแรก ขอบคุณพระเจ้าที่ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยถูกปล้น

ประการที่สอง ขอบคุณพระเจ้าที่โจรเอาไปเพียงทรัพย์สิน แต่ไม่ได้เอาชีวิตของเขาไป

ประการที่สาม ขอบคุณพระเจ้าที่แม้โจรจะเอาทุกสิ่งที่เขามีไป แต่สิ่งที่เขามีก็ไม่ได้มากมายนัก

ประการสุดท้าย ขอบคุณพระเจ้าที่เขาเป็นคนถูกปล้น ไม่ใช่คนที่ไปปล้นผู้อื่น!

ประการสุดท้ายนี้ มีข้อคิดที่ลึกซึ้งมากสำหรับเรา **การสูญเสียทรัพย์สินยังไม่น่ากลัวเท่ากับการสูญเสียความดีงามในจิตใจของตนเอง** คนที่รู้จักขอบคุณพระเจ้า มิใช่คนที่มีทุกอย่างตามที่ปรารถนา แต่เป็นคนที่ยังมองเห็นพระพรในสิ่งที่ตนมีอยู่ แม้บางสิ่งจะสูญเสียไปแล้วก็ตาม

5. คริสตชนมีวัน Thanksgiving ทุกวัน

ชาวอเมริกันมีวัน Thanksgiving Day เป็นพิเศษปีละครั้ง *แต่เราชาวคาทอลิกมีโอกาสฉลอง Thanksgiving ทุกวัน* คำว่า “Eucharist” ซึ่งเราใช้เรียกศีลมหาสนิท มาจากภาษากรีก *Eucharistia* (εὐχαριστία) ซึ่งมีความหมายว่า **การขอบพระคุณ** เมื่อ

พระสงฆ์กล่าวในพิธีมิสซาว่า “ให้เราขอบพระคุณพระเจ้า” เราทุกคนตอบว่า “เป็นการเหมาะสมและชอบยิ่งนัก” พระสงฆ์ยังกล่าวต่อไปในบทนำขอบพระคุณว่า การขอบพระคุณพระเจ้าอยู่เสมอและทุกแห่งหนเป็นสิ่งที่เหมาะสมและเป็นหนทางแห่งความรอดพ้นของเรา ให้เราสังเกตว่า ไม่ใช่ขอบคุณเฉพาะเมื่อเราสุขสบาย แต่ขอบคุณอยู่เสมอและทุกแห่งหน ทุกกรณี ยิ่งกว่านั้น ในตอนท้ายของบทอ่านแรกวันนี้ เราได้ยินถ้อยคำที่คุ้นเคยเป็นอย่างดีว่า **“ผู้ที่ได้รับเชิญให้มาร่วมงานวิวาห์ของลูกแกะย่อมเป็นสุข” (วว 19:9)** พระศาสนจักรนำถ้อยคำนี้มาใช้ในพิธีมิสซาก่อนรับศีลมหาสนิท เพื่อเตือนใจเราว่า ทุกครั้งที่เรามาร่วมโต๊ะศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูเจ้า เรากำลังลิ้มรสล่วงหน้าถึงงานเลี้ยงแห่งความสุขนิรันดรในสวรรค์ อาณาจักรบาบิโลนมีงานเลี้ยงที่ต้องสิ้นสุดลง แต่งานเลี้ยงของลูกแกะเป็นงานเลี้ยงแห่งชีวิตนิรันดร

6. จากการขอบคุณพระเจ้า สู่การเป็นพระพรสำหรับผู้อื่น

สำหรับชุมชนวัดเซนต์จอห์นของเรา ซึ่งกำลังเตรียมฉลองครบรอบ 40 ปีแห่งการก่อตั้งพระนิเวศพระเจ้า เราก็มีเหตุผลมากมายที่จะขอบพระคุณพระเจ้า ขอบคุณสำหรับบรรดาพระสงฆ์ นักบวช สัตบุรุษ ผู้มีพระคุณ และผู้ที่ทำงานเบื้องหลังอย่างเงียบ ๆ ตลอดสี่ทศวรรษที่ผ่านมา หลายท่านอาจล่วงลับไปแล้ว แต่ความรักและความเสียสละของท่านยังคงออกผลในชุมชนของเราจนถึงทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม การขอบพระคุณที่แท้จริงต้องแสดงออกด้วยการดำเนินชีวิต หากเราขอบคุณพระเจ้าที่มีอาหารรับประทาน ก็อย่าลืมแบ่งปันอาหารให้ผู้หิวโหย หากเราขอบคุณพระเจ้าที่มีครอบครัว ก็อย่าลืมคนที่กำลังอยู่อย่างโดดเดี่ยว หากเราขอบคุณพระเจ้าที่ทรงให้อภัยเรา ก็จงกล้าที่จะให้อภัยผู้อื่นเช่นกัน**พระศาสนจักรจะเป็นพระศาสนจักรแห่งศีลมหาสนิทอย่างแท้จริง เมื่อผู้ที่รับปังแห่งชีวิต กลายเป็นปังที่หล่อเลี้ยงชีวิตของผู้อื่นด้วย**

สรุปข้อคิดในวันนี้

อีกไม่กี่วันเราจะเข้าสู่เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า ขอให้เรานำพระวาจาของพระเยซูเจ้าในวันนี้ไปเป็นกำลังใจในการดำเนินชีวิต เมื่อชีวิตไม่เป็นไปตามที่หวัง จงเงยหน้าขึ้น, เมื่อสูญเสียสิ่งที่เรารัก จงเงยหน้าขึ้น, เมื่อโลกเต็มไปด้วยข่าวร้าย จงเงยหน้าขึ้น, เพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าทุกปัญหาของเรา และคืนนี้ ก่อนที่เราจะเข้านอน แทนที่จะนับว่าตลอดวันนี้เรามีปัญหากี่เรื่อง ขอให้เราลองนับดูว่า พระเจ้าประทานพระพรแก่เรากี่ประการ เราอาจพบว่า แม้ชีวิตจะไม่ได้ให้ทุกสิ่งที่เราต้องการ แต่พระเจ้าประทานสิ่งดีงามแก่เรามากมายกว่าที่เราเคยสังเกตเห็น **อย่ารอให้ชีวิตมีความสุขแล้ว**

จึงขอบคุณพระเจ้า แต่จงเรียนรู้ที่จะขอบคุณพระเจ้า แล้วเราจะค้นพบความสุขแม้ในวันที่ชีวิตไม่สมบูรณ์

เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอดีต เรารับใช้พระองค์ด้วยความรักในปัจจุบัน และเราก้าวเดินไปสู่อนาคตด้วยความหวัง

Gratitude for the past, love in the present, and hope for the future.

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว Koinonia of Saint John